

Bódi László, alapító tag, örökös tag

Hozzáadta: Dr. Aggod József
2013. January 04. Friday 10:03

Az "Élő tanuk" sorozatban bemutatjuk a 94 éves Bódi Lászlót, társaságunk alapító, örökös tagját.

Levelet kaptunk társaságunk alapító tagjától, a 94 éves „nyugdíjas öreg harcostól”, Bódi Lászlótól. Ebben – mintegy O. V. leveleire válaszolva – leírja életének történetét. Ebből közlünk részleteket. (Amit szó szerint veszünk át, idézőjelbe tesszük.)

Abaúj megye Szin községében született, ötödikként egy tízgyermekes családban. Tudásszomja korán megmutatkozott. Sárospatakra is felvételt nyert, de „az oda szükséges szerelést szüleim nem tudták megvenni”. Így nem lett pataki diák…

1930-ban szülei nem tudták kifizetni az adót. Jött a hatóság, lefoglalták a varrógépet, a dunyhát, az állatokat. Őt ki kellett venni az elemi iskolából. Szabóinas lett, majd mestere „segéddé vizsgáztatta”. Közben a korona-uradalomban dolgozott. Napi 12 óra munka után 80 fillért kapott (akkor 1 kg fehérkenyér 34 fillérbe került).

Miskolcon dolgozott 1938-ban, ahol kihajtották a Népkerthbe „ünnepelni kormányzó úr 70. születésnapját. Valaki elkiáltotta magát, hogy „Munkát! Kenyeret!”. Jött a lovasrendőrség, kardlapot kapott, aki nem tudott elmenekülni.”

„Mint leventék hetenként este elméleti, a falurétén nappali oktatást kaptunk… Zárt rendben kötelesek voltunk templomba menni.”

„1942. január 8-án Budapestre jöttem szerencsét próbálni. Magánúton megkezdtem a polgári iskolát. Felvettek a Központi Távíróhivatalhoz távirat kézbesítőnek.”

1944-ben behívót kapott, fogságba esett, ahonnan csak 1948-ban került haza.

Ezt követően – hamar kiderült, hogy 1942 óta MSZDP tag volt – a legkülönbözőbb szervezetekben tevékenykedett „Jöttek a jelszavak: „Arccal ide, arccal oda!”. Volt átképzős. könyvelő, járási kirendeltség-vezető. 1952-ben visszatért szülőfalujába, ahol községi párttitkár, tanács VB tag lett. 1956-ban körzeti földműves szövetkezeti üzemág-csoportvezetőként kellett megszerveznie több község ellátását.

Mezőgazdasági technikai érettségét szerzett, majd (a 3004-es kormányrendelet keretében) tsz elnök lett. „Örömmel mentem. A népet szorgalmasnak ismertem, de – sajnos – csalódnom kellett… A közös munkától az én tagjaimnak is „túrós lett a háta”. 13 hónap alatt 62 kilóról 9 kilót fogytam.”

1969-ben Budapesten kapott vállalati rendészetnél portási beosztást. Itt nem sokáig tûrték, mert a vezetők táskáját is megtapogatta. IKV-nál lett házközvetőség-vezető. Itt fegyelmet rendelt el egy közműves ellen, mert 15 perc munka után 5 órát írt munkalapjára. Ő húzta a rövidebbet, ő kapott pártfegyelmet. („A szomorú az, hogy a taggyűlésen senki nem kérdezte meg, hogy igazak-e a felsorolt vádak.”.) Később, nyugdíjasként még 8 évet dolgozott a Fővárosi Tanács ill. Önkormányzat rendészetén.

„Osztályhűségem még mindig nem változott. Hű maradtam a rendszerváltás után is. Magyar maradtam.” Mozgalmi, társadalmi tevékenységét folytatta. Részt vett „Kossuth apánk” monoki szobrának koszorúzásán. Ma is elnöke az MSZDP anyalföldi szervezetének. Igaz, már csak papíron, miután infarktus gyanú miatt az aktív közügyektől eltanácsolták.

Levele végén – az akkori kor szellemét is érzékeltető, ma is tanulságos – keserű emlékeket idéz fel. „Elemista koromban elkerítették velünk a kertünk alatt folyó Jósva folyót a papkert alatt strandolás” céljából. Néha mi is fürödhettünk. Meg kell jegyezni, hogy a tanácsos úr nekem, mint szegény gyerekek megtiltotta, hogy bácsinak szólítsam, mondván, hogy „neked tanácsos úr vagyok”. Történt később, hogy a tanácsos úr az adminisztrátorom lett. A múlt sokszor eszembe jutott, de soha nem említettem neki.

Kétszer is visszatér édesanyja sorsának utóéletére. A HM nemrég felhívást tett közzé, miszerint el akarják ismerni azokat az anyákat, akik három katonát adtak a hazának. „Én megírtam, hogy az én Anyám férjét és 6 fiát adta.” Válaszul azt kapta, hogy az elismerés „posztumusz nem adható”. Bezzeg – jegyzi meg – sok mindenkinek, sportolóknak, másoknak ítélnék meg sok mindent „posztumusz”;